

Mili Hrobath

Ozare dneva
Pesmi

Mili Hrobath

Ozare dneva

Pesmi

Skulpture:
Joško Hrobath



Mohorjeva
Celovec

Vsak dan
posedam na ozari
in čakam lepih misli.

Družim se s časom,
brez vabila
je moj gost.
Galantno mi dvori
in neslišno mineva.
Hvaležen je
za mojo pozornost.

Upiram se treznosti.

Razposajeno
zapijem staro,
zlajnašto pesem,
ki je polna moči
in poje sama sebi ...

Danes v zanosu
prestavljam gore
in osvajam
metulje ...

Vsa živa
se vrtnčim
skozi dan.

Naslonim se
na lepo
misel trenutka
in iščem besedo,
da v njej
najde pot do tebe ...

Moja radodarnost
me obogati
za dneve ...

Besede se upirajo
razsušeni misli.
Ne najdejo se
v njeni vsebini ...

Razpoke v dnevu
se večajo,
kadar ljubezen
ne najde časa,
ne potrebe,
ne prostora,
kjer bi domovala
vsaj za kratek čas ...

Zateče se
v razsušene misli ...

Postopam v dnevu,
kot bi prihajala
pomlad.

Želim si rose,
toplote,
bližine
in zanosa
za danes,
za ta danes –

preden mine
in postane
preteklost ...

V svojih spominih
sem otrok.

Pasem kobilice
na pokošenem
travniku.
Zelene, velike kobilice,
ki znajo leteti.
Krotim jih
in občudujem –
saj sem otrok.

Ko letijo po zraku
čez strmino,
se zapodim za njimi ...

V spominih
sem otrok ...

Na poti samote
srečam sebe.

Zdi se mi,
da je poletje
dolgo,
da čas zorenja
traja.

V trajanju
spoznanje obdarim
z besedo –
in vse lepo
podvoji vrednoto
mojega časa.

Vzela bi te
s seboj
v svoj svet.

Ne brani se
objema
mojih misli –
dopusti, da te
potegnejo
k meni ...

Ko bom odšla,
bo praznota,
bo tišina –
brez objemov,
misli in besed.

In tebe
bodo težili
zavrjnjeni objemi ...